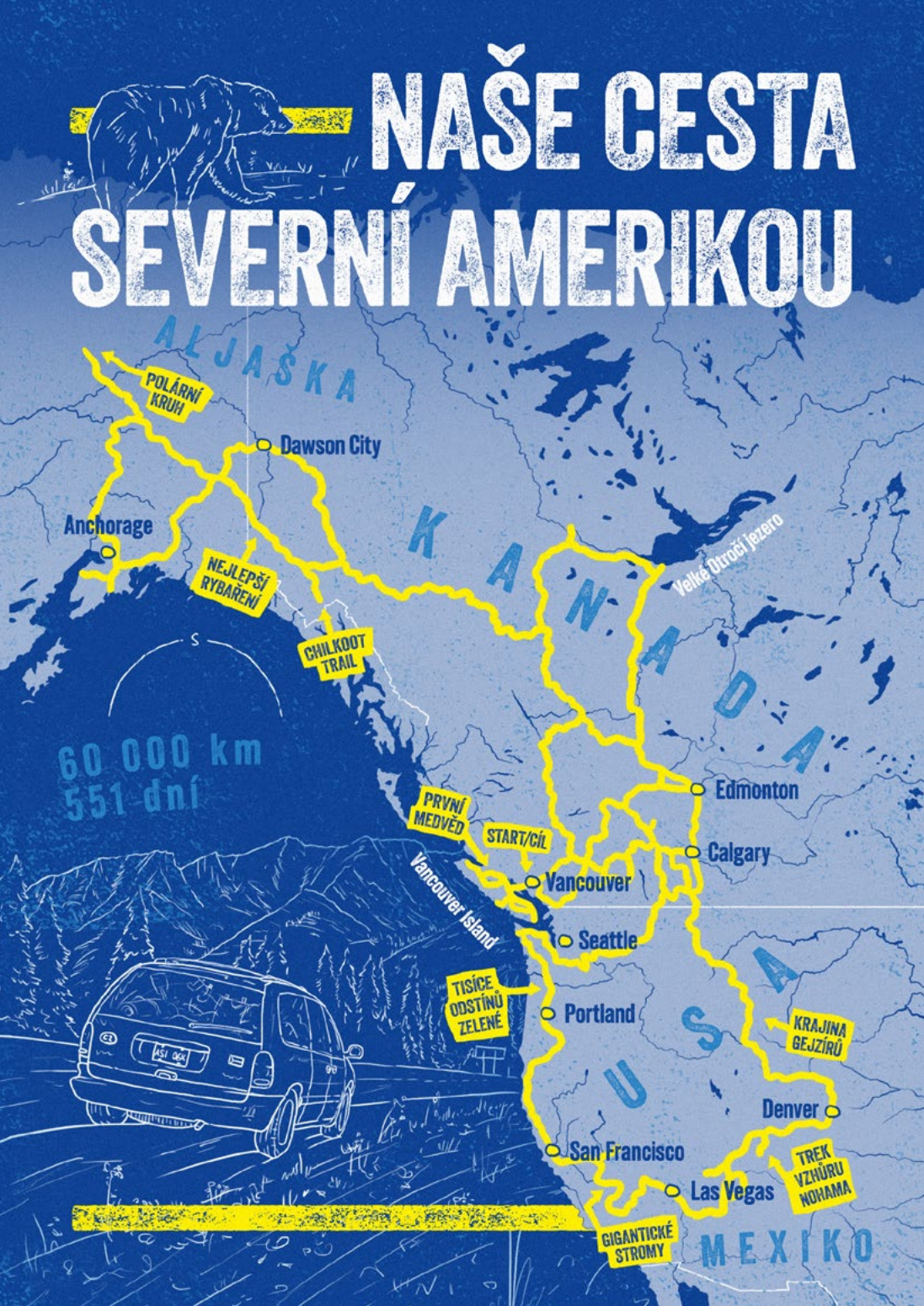
JINDRA DUBSKÁ CAHÁKOVÁ & DANIEL DUBSKÝ

551 DNÍ

NAPŘÍČ SEVERNÍ AMERIKOU

O NEZAPOMENUTELNÉM
DOBRODRUŽSTVÍ, PRÁCI A SVOBODĚ

NAŠE CESTA SEVERNÍ AMERIKOU
ALJAŠKA
POLÁRNÍ KRUH
Dawson City
Anchorage
NEJLEPŠÍ RYBAŘENÍ
CHILKOOT TRAIL
KANADA
Velké Otročí jezero
60 000 km
551 dní
PRVNÍ MEDVĚD
START/CÍL
Vancouver Island
Edmonton
Calgary
Vancouver
Seattle
TISÍCE ODSTÍNŮ ZELENÉ
Portland
KRAJINA GEJZÍRŮ
USA
Denver
San Francisco
Las Vegas
TREK VZHŮRU NOHAMA
GIGANTICKÉ STROMY
MEXIKO

OBSAH

Kdo jsme?	**5**
Jak do Kanady	**9**
Začínáme ve Vancouveru	**15**
Vancouver Island	**25**
Letní práce a poznávání	**37**
Podzim na cestách, v sadech a vinicích	**55**
Kanadská zima	**97**
Cesta na dálný sever	**123**
Kanadské Rockies a národní parky západních USA	**193**
Honba za polární září	**301**

Text © Jindra Dubská Cháková, 2026
Photo © Daniel Dubský, 2026
Book Design © Martin Stehlík, 2026
Czech Edition © Backstage Books, 2026

ISBN 978-80-7665-051-0 (pdf)
ISBN 978-80-7665-050-3 (print)

KDO JSME?

Než se ponoříte do čtení našeho dobrodružství na severoamerickém kontinentu, ráda bych nás představila. Přece jen je dobré vědět, s kým se chcete vydat na cestu. Něco o tom víme. Jmenujeme se Jindra a Daniel, jsme pár, teď už manželský, pocházející ze severních Čech. Cestovatelé, dobrodruzi, milovníci přírody, které od začátku spojuje stejná vášeň a touha – poznávat svět po své vlastí ose. Rozhodli jsme se poslouchat hlas svého srdce a užívat si naplno cestování, které nám asi odjakživa proudí v žilách.

Seznámili jsme se v létě 2013 na dovolené v Černé Hoře. Měla jsem čerstvě dostudováno a jako každý rok jsme vyrazily s mojí úžasnou mamkou na dovolenou za poznáním hor. Výběr termínu zájezdu nám komplikovala má nevyzpytatelná promoce, proto jsme vybíraly destinaci na poslední chvíli. Oko nám padlo na Černou Horu a světe, div se, měli ještě dvě volná místa. Asi osud! Na žádném zájezdu jsme neměly mladé průvodce a ještě opačného pohlaví, tentokrát hned dva! A ano, jeden z nich byl Daniel. Od té doby jsem už nikam s žádnou cestovkou nemusela.

První společný rok jsme pendlovali mezi záchytnými body Litoměřice, Česká Kamenice, Špindlerův Mlýn a Žitava. Daniel přes zimní sezonu pracoval již několikátým rokem na recepci hotelu Clarion v Krkonoších a mě od podzimu do léta čekala stáž v Německu na malé škole v Hartavě u Žitavy. Proto jsme si

každý společný čas opravdu snažili užít. Chodili jsme po horách, jezdili na kolech a v zimě na běžkách, poznávali krásy příhraničních oblastí z obou stran. Upřímně, nikdy by mě nenapadlo, že za mnou někdo bude jezdit desítky kilometrů na kole a já za ním. Postupně jsme začali promýšlet a plánovat naše další kroky. Rozhodli jsme se vydat do Kanady, ale než se vše povedlo a my mohli odletět, vyrazili jsme na pár měsíců za poznáváním Itálie. Vždy jsem toužila proniknout do tajů Apeninského poloostrova po vzoru romantických filmů jako Dopisy pro Julii. Daniel vyplnil mé přání znamenitě, ale ve svém stylu, projeli jsme si celou Itálii včetně Sicílie a Sardinie na kolech.

Od prvního dobrodružství uplynulo už pěkných pár let. Od té doby jsme společně procestovali a navštívili 64 zemí a rozhodně

S kletry na zádech na věhlasném treku Chilkoot Trail – jedno z řady dobrodružství, na které s námi vyrazíte

nekončíme. Ale teď bychom vás rádi vzali do roku 2015, do Severní Ameriky a povyprávěli vám o strastiplné cestě za vízy do Kanady, o hledání práce, o štěstí na lidi a životě v autě, o dechberoucí přírodě či setkáních s medvědy a mnohem víc. Protože život s někým, kdo sdílí vaše sny, stojí za to!

Jelikož od naší cesty uběhlo už více než deset let, je pravda, že se leccos mohlo změnit. Rozhodně to budou ceny, které jsou zde uvedeny takové, jaké byly za nás. To může přinést zajímavé srovnání s tím, jak moc a zda vůbec se posunuly oproti minulosti. Další ukázkou toho, jak svět postupuje kupředu, je i přístup k internetu. Dnes jsme zvyklí mít neomezená data téměř všude u sebe v mobilu, my ještě vyhledávali místa s volným wifi připojením, abychom o sobě dali vědět. Samotná příroda nebude zcela stejná, jako je zakonzervovaná na našich fotkách a v našich vzpomínkách, požáry, vichry, povodně a lidská ruka umí udělat své. Ale to nic nemění na jedinečnosti světadílu Severní Ameriky, našich autentických zážitcích, nasbíraných zkušenostech a informacích, o které se s vámi během našeho vyprávění podělíme.

JAK DO KANADY

Česká republika nabízí možnost pro občany do třiceti pěti let vycestovat do několika vzdálenějších zahraničních zemí na jeden rok na tzv. Working Holiday Visa. Tato víza umožňují v dané zemi pracovat, aby si člověk vydělal prostředky na případné pozdější cestování. Z těch zajímavých a nejvíce využívaných zemí to jsou Nový Zéland a Kanada. Daniel možnost vycestovat za prací a poznáním už jednou využil, když odletěl v roce 2009 na Nový Zéland, kde pracoval v sadech, chodil po horách a přejel celý Zéland na kole od nejjižnějšího bodu Jižního ostrova až do Aucklandu na Severním ostrově. Volba pro nás tedy byla zcela jasná – Kanada, velká země plná příležitostí, nespoutané přírody a hlavně otevřená pro nás oba.

V zimě 2013 jsme si začali připravovat všechny materiály, které k získání víz měly být nezbytné – výpis z trestního rejstříku, životopis, naskenovaný pas a motivační dopis v angličtině. Dopisy jsme si nechali dopřeložit a zkontrolovat od kamarádky, vystudované angličtinářky Radky, abychom na začátek nedělali ostudu. Byli jsme připraveni na „den D“. Začali jsme netrpělivě vyhlížet datum, kdy se otevřou internetové brány k zapsání, a jak už jsme předem věděli, od dob, kdy byl Daniel na Zélandu, se touha lidí vycestovat podstatně zvýšila a vznikl tím opravdový boj o víza.

Náš čas přišel 28. ledna 2014. Celá napnutá jsem seděla u počítače a snažila se včas přihlásit nás oba do systému, protože Daniel tou dobou byl v práci. Celá přihlašovací stránka posléze spadla. Když konečně opět přišla k sobě, dorazila už jen zpráva, že jsme v pořadí na nějakém čtrnáctistém místě. Udělovalo se jen tisíc víz, takže si dokážete představit naše zklamání. Nechali jsme to být a doufali, že se na nás nakonec štěstí usměje. Plno lidí nesplní v daném termínu požadované materiály nebo se z nějakého důvodu rozhodne, že vlastně do Kanady nechtějí. Proto jsme si naplánovali naši cyklovýpravu po Itálii. Teď jistě chápete, proč na kolech, když už víte, co má Daniel za sebou. Pevně jsme věřili, že náš čas přijde, protože když si něco moc přeješ, tak to musí vyjít, jak říká má teta Mirka.

Naše další šance opravdu přišla a velmi nečekaně asi den před odjezdem směr Itálie. Přišel nám e-mail, že můžeme naposílat všechny naše připravené materiály. S údivem, opravdovým neklidem až vyděšením v srdci i mysli jsme poctivě vše odeslali a radostně s nadějí odjeli za prvním velkým společným dobrodružstvím do Itálie, ale o tom zase jindy.

Oba jsme v listopadu obdrželi zprávu, bohužel podstatně odlišnou. Daniel získal schválené vízum do Kanady, já ne, musela jsem dodat další materiál. Protože jsem žila v uplynulých pěti letech déle než půl roku v zahraničí, měla jsem povinnost doložit výpis i z trestního rejstříku dané země, tedy z Německa. Přestože Daniel žil víc než rok na Novém Zélandu, stejná povinnost se na něj nevztahovala. Nový Zéland a Kanada spolu s početnou řadou dalších zemí patří k tzv. členským státům Commonwealthu, tedy společenství sdružených států pod britským panovníkem, tudíž jsou jejich záznamy propojené a vzájemně dohledatelné. Dodnes jsem vděčná ochotě, shovívavosti a pochopení svých kolegů a nadřízených, kteří mi dali prostor

v pracovní době vše vyřídit a pomohli mi se sehnáním oficiálního překladatele z němčiny do angličtiny, který vlastnil tolik důležité kulaté razítko. Děkuji, Kamile, Stephane, Adame, Conny, Anke, Julie, Simone a Angeliko!

Na začátku ledna 2015 jsme konečně oba měli už stejnou zprávu: „Your application to work in Canada has been approved." Vše klaplo, víza byla naše! Mohli jsme se pustit do zařizování všeho potřebného a plánování samotného odletu. Rozhodli jsme se vyrazit na jaře, v půlce května. Koupili jsme si jízdenky na autobus z Prahy do Frankfurtu a letenky z Frankfurtu do Vancouveru. Zvolili jsme si západní část Kanady, a to hned z několika důvodů. Zaprvé je primárně anglicky mluvící oblastí na rozdíl od východní frankofonní části, zadruhé nabízí překrásnou přírodu a pořádné hory a zatřetí je zde podstatně nižší hustota zalidnění, když nebereme v potaz největší města.

Oběhli jsme si kolečko po doktorech. Splnili všechny preventivní kontroly pro pocit, že jsme nic nepodcenili. Pořídili si potřebné kousky do lékárničky, abychom byli připraveni na boj s běžnými nemocemi, jako je chřipka, angína, nějaký ten zánět, průjem, vyrážka atd. Lékárnička asi kromě náplastí a několika prášků zůstala v podstatě za celou dobu nedotčená a heslo „Vždy připraven!" jsme zvládli na výbornou. Bylo zapotřebí vyřešit i samotné zdravotní pojištění, abychom po dobu své nepřítomnosti v České republice zbytečně neplatili něco, co vlastně nebudeme využívat. Naštěstí po doložení cestovního pojištění na dobu minimálně půl roku a déle lze placení povinného zdravotního pojištění přerušit, jen musíte odevzdat své kartičky pojištěnce do úschovy dané zdravotní pojišťovny. Po návratu a obnovení placení pojištění kartičky dostanete zpět. I k nám se vrátily.

Hromádky s věcmi s sebou se nakupily. Nechybělo oblečení pro celoroční použití, pohory, nízké boty a sandály, stan,

spacáky a karimatky, mycí potřeby, lékárnička, foťák, externí disk, notebook, čelovky, nabíječky, nůž, ešus, benzínový vařič, hrnky, průvodce, deník na záznam naší cesty, talisman pro štěstí v podobě malého oslíka Ijáčka, který mě doprovází už od mých patnácti let, a dvě knížky paperbackového vydání, samozřejmě tematicky zvolené. První knihu jsem vybrala na základě filmu, protože před naším odjezdem jsme byly s kamarádkou v kině na filmu Divočina s Reese Witherspoon, který byl natočený podle stejnojmenné knižní předlohy od Cheryl Strayed. Autorka v knize popisuje svůj životní příběh, jak jí pomohla dálková turistická trasa PCT (Pacific Crest Trail) zvednout se ze dna a zcela změnit život. Upřímně jsem byla zvědavá, jestli i v tomto případě bude platit všeobecná pravda, že kniha je lepší než film. A byla! Druhá kniha se na nás usmála v antikvariátu. Šlo o poklad ze 70. let 20. století s názvem Rok na kanadské vsi od Josefa Novotného, který vypráví svůj vlastní příběh o roku stráveném v kanadské provincii Alberta v roli učitele na vesnické škole. Výbava byla připravena, jen ji zabalit do kletrů (my a naše okolí tak označujeme velké batohy vhodné na přechody, přesnočky a delší cesty; pro mnohé je to asi krosna, ale pro nás kletr). Měli jsme před sebou několik týdnů na pohodový čas v Čechách s rodinami a přáteli. Bohužel přišla komplikace a odjezd byl ohrožen.

Daniel se 22. dubna 2015 vysekal na kole. Přelétl přes řídítka a zlomil si klíční kost. Měli jsme necelé čtyři týdny do odletu. Teď vše záleželo na rychlosti srůstu kosti, aby nenastaly žádné komplikace a aby se nám povedlo již dopředu sehnat auto v Kanadě, protože bylo jasné, že Daniel nebude moct v následujících týdnech po příletu do země nasadit těžký batoh na ramena. Dostal speciální ortézu, cpal do sebe Wobenzym pro lepší hojení a dodržoval klidový režim. Po první kontrole vše naznačovalo tomu, že se termín odletu měnit nebude. A i druhá část potřebná

k úspěchu byla na dobré cestě. Daniel využil čas, začal prozkoumávat různorodé facebookové skupiny pro cizince cestující, pracující a žijící v Kanadě, hledal na doporučených internetových stránkách, až se mu podařilo objevit pro nás za přijatelnou cenu vhodné auto a ke koupi pár dní po našem příjezdu. Další prohlídka ukázala, že kost srostla, ale je třeba i nadále nosit ortézu, která pomáhá ke správnému držení těla. Nic však nebránilo tomu, abychom se vydali za dobrodružstvím. Proto nás 16. května 2015 rodiče odvezli do Prahy na autobusové nádraží Florenc na autobus společnosti Student Agency do Frankfurtu. Rozloučili jsme se, naposledy jsme zamávali z okýnka, zamáčkli jsme slzu v oku a cesta do neznáma mohla začít!

ZAČÍNÁME VE VANCOUVERU

Autobus nás vyplivnul brzy ráno na největším německém letišti u Frankfurtu nad Mohanem. Vzali jsme si vozík na zavazadla. Naházela jsem na něj naši bagáž a jeli jsme k místu odbavení. Check in proběhl v půl jedenácté dopoledne bez problémů a nás čekal let Boeingem 767 300 společnosti Condor. Pro mě nejdelší čas ve vzduchu v mém životě. Po desetiapůlhodinovém letu jsme přistáli ve Vancouveru, na druhém nejrušnějším letišti Kanady. Přestože jsme odlétali po jedné hodině odpoledne, díky časovému posunu devět hodin dozadu jsme se na kanadském území ocitli kolem třetí odpoledne. Po příletu nás čekalo imigrační oddělení. Ve frontě s námi byli převážně Indové. Na řadu jsme se dostali asi po hodince čekání, potvrdili nám naše víza do pasu a my si šli vyzvednout kletry, které naštěstí přiletěly v pořádku s námi.

Pro náš lehčí přesun si Daniel už v Čechách upravil svůj batoh pomocí koleček od pojízdné tašky, dva pětadvacetikilové kletry bych opravdu neunesla. Z letiště jsme využili místní metro zvané Skytrain. Název vznikl během světové výstavy Expo 86, neboť první trať vede po vyvýšené konstrukci mimo centrum a nabízí panoramatické výhledy na město. Z metra jsme „hupsli“ na

autobus a kousek pěšky k našim dobrodincům na Charles Street. Ještě než jsme odletěli z Čech, povedlo se nám domluvit ubytování na pár dní přes facebookový profil Češi a Slováci ve Vancouveru. Honza a Nikola bydleli v domečku s dvěma Kanaďany a společně tvořili hudební kapelu Lust 4 Luck. Nechali nás spát v jejich dodávce a využívat zázemí domu. Společně jsme strávili pár pěkných večerů příjemným povídáním. Moc děkujeme, že jste nám ulehčili prvních pár dní v nové zemi a pomohli nám aklimatizovat se.

Po první noci v Kanadě nás čekal volný den, protože byl státní svátek Victoria Day. Ten se slaví každý rok poslední pondělí před 25. květnem a jde o neoficiální zahájení letní sezony. Úřady zavřeny, a tak jsme měli čas na seznamování se s Vancouverem.

Naše první noci v Kanadě jsme trávili v červené dodávce nových kamarádů na předměstí Vancouveru

Autobusem jsme se přesunuli k centru, tzv. Downtown, a pak už po svých na promenádu podél zálivu False využívanou hojně nejen chodci, ale i běžci, bruslaři a cyklisty. Sluníčko svítilo a my nasávali plnými doušky místní atmosféru. Prošli jsme kolem fotbalového hřiště BC Place Stadium, Rogers arény, domova hokejového klubu Vancouver Canucks, těch, co mají kosatku ve znaku, a došli jsme k budově vědeckého centra Science World British Columbia, která byla postavena k Expu 86 a jíž dominuje obří skleněná koule. Ke stejné události vznikla i zahrada Dr. Sun Yat-Sena v čínské čtvrti Chinatown. Čínskou čtvrť jsme si nenechali ujít, i když nás moc nenadchla oproti té londýnské, ale sušené krevety jsme si na mlsání koupili. Za výhledy na celé město jsme se vydali do nedalekého Harbour Centre, budovy o čtyřiceti poschodích, po které jezdí venkovní výtah do vyhlídkového patra Vancouver Look Out nacházejícího se ve výšce 167 metrů. Odtud má člověk Vancouver jako na dlani.

Úterý už bylo běžným pracovním dnem a my jsme si mohli zařídit důležité věci. První zastávka byla v bance, abychom si založili společný účet. Zvolili jsme RBC – Royal Bank of Canada. V Kanadě nebyl problém založit společný účet, přestože jsme nebyli manželé. Obdrželi jsme každý svou platební kartu, oba jsme byli vlastníky účtu a měli jsme stejné pravomoci při jeho spravování. Prostě skvělé! Vložili jsme si rovnou na účet většinu svých vyměněných peněz. Druhá zastávka byla v Service Canada Center, úřadu pomáhajícímu se zajištěním sociálního, zaměstnaneckého pojištění nebo třeba získáním kanadského pasu. My jsme potřebovali tzv. SIN (Social Insurance Number), číslo sociálního pojištění, bez kterého by nás v Kanadě nezaměstnali. Ujala se nás příjemná paní a netrvalo dlouho, odcházeli jsme každý se svým SINem. Byli jsme překvapeni, jak milé a ochotné lidi jsme za přepážkami potkávali.

Pohled na centrum Vancouveru z vyhlídkového patra budovy Harbour Centre

Vše jsme úspěšně vyřídili, a proto jsme šli prozkoumávat další vancouverská zákoutí. Navázali jsme tam, kde jsme skončili. Vedle čínské čtvrti se nachází čtvrť Gastown podle Gassy Jacka, jehož socha zde stojí na náměstí Maple Tree Square. „Užvaněný" Jack zde v 60. letech 19. století založil věhlasný podnik napříč západním pobřežím, tzv. saloon, proto je dnes tato čtvrť plná hospůdek a restaurací. Významnější pamětihodností jsou však první parní hodiny na světě, které v každou celou hodinu vypouštějí páru a každou čtvrthodinu vydávají zvuk, jako když odbíjí londýnský Big Ben. Od hodin jsme zamířili do Stanley parku, ale nejdříve jsme se zastavili u Canada Place, stavby s nápadnou střešní konstrukcí v podobě pěti plachet, která je stejnou dominantou pro Vancouver jako slavná budova opery pro Sydney. Samotný Stanley park má rozlohu 405 hektarů, nabízí na

První parní hodiny na světě

80 kilometrů stezek, plno pláží, jachtařský klub, golfové hřiště, malou zoo či akvárium a řadu zajímavostí, ať už zrestaurované totemy pocházející z různých míst západního pobřeží, staré dělo Nine O'Clockgun, či malý Brockton maják a samozřejmě pohled přes vodu na panorama Vancouveru.

Byl čas se rozloučit, poděkovat a posunout se zase o dům dál. Koupili jsme si lístky na trajekt z Tsawwassen do Swartz Bay na Vancouver Island a potom autobus č. 72 do Victorie, hlavního

Pohled na jedinečné Canada Place

města Britské Kolumbie, což je jedna z deseti kanadských provincií. Kanada je totiž federativní konstituční monarchie skládající se z deseti provincií (Alberta, Britská Kolumbie, Manitoba, Newfoundland a Labrador, Nové Skotsko, Nový Brunšvik, Ontario, Ostrov prince Edvarda, Québec a Saskatchewan), tří teritorií (Nunavut, Severozápadní teritoria a Yukon) a hlavou země je britský monarcha král Karel III. V době, když jsme tam byli my, šlo o královnu Alžbětu II. Hlavním městem je Ottawa a díky rozloze téměř 10 milionů km² jde o druhý největší stát světa s „pouhými" cca 40 miliony obyvatel. Měli jsme štěstí a platili jen jeden lístek, protože jsme druhý dostali, kolemjdoucí slečna ho už nepotřebovala a byl stále platný. Jeli jsme asi hodinku a užívali si pro nás vyhlídkovou jízdu. Ubytovali jsme se na jednu noc v hostelu Ocean Island Inn, pěkný, čistý pokojík jen pro

sebe. Ráno jsme se odhlásili, ale nechali jsme si věci v úschovně, aby nás nic netížilo při prohlídce centra. Podívali jsme se do Thunderbird Parku, kde se nacházejí moderní totemy, viděli jsme alespoň zvenčí Helmcken House, jehož majitel byl první lékař ve zdejší průkopnické vesnici, Royal British Columbia Museum či Crystal Garden, budovu, která vznikla roku 1925. Skleněná stavba byla v době vzniku revolučním architektonickým počinem. V současné době se v budově nachází tropické zahrady s exotickým ptactvem a opičkami. Došli jsme k parlamentu, který leží u vnitřního přístavu Inner Harbour a je obklopen parkem s udržovaným trávníkem a záhony s květinami. Politici mají uklidňující výhled ze svých kanceláří. I Victoria má svoji čínskou čtvrť, hned druhou nejstarší v Severní Americe a za nás hezčí než ve Vancouveru. Nejstarší Chinatown se nachází v San Franciscu.

Návštěva Stanley parku a naše první totemy

Budova parlamentu ve Victorii

Vrátili jsme se pro svá zavazadla a přejeli na zastávku Northbound Shelbourne at Mekenzie, kde nás čekalo osudové setkání – mladá dvojice z Německa, Sára a Max, se kterými byl Daniel ve spojení už před odletem, nám představila nablýskaného krasavce Plymonth Grand Voyager, který rozhodně nevypadal na své stáří 19 let, ale naopak jako zánovní švihák. Auto sami šikovně upravili na cestovní verzi s postelí a kempinkovým vybavením. Od prvního momentu jsme byli okouzleni! Po prohlídce a zkušební jízdě jsme od nich auto s velkou radostí koupili za 2000 dolarů. Nadšení bylo oboustranné, oni věděli, že auto putuje do dobrých rukou, které ho využijí v plném rozsahu, a my měli tolik potřebný domeček na kolečkách. Přepsání auta stálo 60 dolarů a byla to rychlovka. Žádné zbytečné technické kontroly, prostě jsme zašli do kanceláře Autoplan

Druhá nejstarší čínská čtvrť na území Severní Ameriky

u obchoďáku, ochotná slečna přepsala majitele a pojistila auto. Pojištění v Kanadě je opravdu drahé a záleží na kontaktní adrese. Nejdříve jsme uvedli adresu Honzy a Nikoly ve Vancouveru, což způsobilo šíleně vysokou cenu. Ale slečna nakonec použila adresu hostelu ve Victorii. Pojištění uzavřela jen na měsíc s tím, že to změníme podle místa, kde budeme pracovat. Každopádně na území Britské Kolumbie to bude všude levnější než ve Vancouveru. S Maxem a Sárou jsme se domluvili, že zůstaneme v kontaktu. Rozloučili jsme se a odjeli jsme na velký nákup do Walmartu, když jsme měli konečně prostor na zásoby. Daniel si vybral a pořídil prut, proto jedna z jeho prvních starostí bylo zařízení povolenky na rybaření. Vybaveni jsme jeli hledat místo na přespání, ale ze začátku to bylo těžké, na plno místech byla často cedule se zákazem zůstávat přes noc. Nakonec jsme místo

u lesa našli, vykoupali se v řece a otevřeli si láhev vína na oslavu naší nové cestovatelské a životní etapy.

Ráno jsme nikam nepospíchali a v poklidu se nasnídali. Posilněni jsme se pustili do pořádného průzkumu našeho autíčka a objevování všech pokladů, které nám v něm Sára s Maxem zanechali. Věci jsme si přeskládali a uspořádali podle svého. A jelikož jsme si na začátku mylně mysleli, že celý název značky našeho kamaráda je Pontiac Plymonth Grand Voyager, pojmenovali jsme ho láskyplně Ponťa. Až později jsme zjistili, že Pontiac byl v označení navíc, ale přezdívka už zůstala. Zabydleli jsme se, abychom se cítili jako doma. Dobrodružství mohlo začít!

Důkladné seznamování s naším novým parťákem na čtyřech kolech

VANCOUVER ISLAND

Vydali jsme se na průzkum největšího ostrova u severoamerického pobřeží. Ostrov o velikosti 32 134 km² leží v Tichém oceánu a je dlouhý zhruba 460 km, ve své nejširší části je 100 km široký a žije na něm cca 860 000 lidí. Slavný mořeplavec, kapitán James Cook, přistál na pobřeží ostrova roku 1778 s přesvědčením, že je na pevnině. Jeho omyl uvedl na pravou míru důstojník britského Královského námořnictva George Vancouver, který správně zjistil, že jde o ostrov, a na základě toho byl po něm ostrov i pojmenován.

Po opuštění Victorie a pořádné seznamovačce s naším autem jsme zavítali do města Duncan, které roku 1986 oficiálně získalo přízvisko „City of Totems“, tedy město totemů. Při procházce městem je možné vidět na čtyři desítky umělecky vyřezaných totemů a každý vypráví svůj vlastní příběh, který je popsaný na přilehlé tabulce. Zvládli jsme je obejít téměř všechny, jen jedna ulice se opravovala a v ní totemy chyběly. V místním obchodě s rybářskými potřebami si Daniel vyřídil roční licenci na rybolov ve sladké vodě. Přišel do obchodu, zaplatil roční poplatek 80 dolarů, dostal oprávnění, regule a ještě tip na rybaření u blízké řeky Cowichan na místě zvaném Skutz Falls. Tak jednoduché to bylo. Ke Skutz Falls jsme si samozřejmě zajeli. Prostředí krásné, ale na háček se chytaly jen malé čudly. Fazolky a rýže k večeři to jistily.

Duncan, město totemů

Zatímco se Daniel snažil ulovit nějakou tu rybu, já se snažila ulovit kolem poletujícího ptáčka objektivem foťáku, protože jsem byla přesvědčená o tom, že jde o kolibříka. Daniel mi sice tvrdil, že to není možné, respektive řekl: „To víš že jo, kolibřík v Kanadě!“ O to víc bylo překvapivé pozdější zjištění, hlavně pro něj, že na Vancouver Islandu opravdu kolibříci žijí, a hned několik druhů. Ostrov nabízí vhodné teploty a specifické klima, že třeba, jak nám bylo řečeno, ani medvědi se zde neukládají k zimnímu spánku.

Řeka Cowichan nás dovedla ke stejnojmennému jezeru a nejdříve do stejnojmenné vesnice Lake Cowichan. V informačním centru jsme dostali pár šikovných map. V nedalekém bazárkovém krámku si Daniel pořídil několik třpytek, které dle svých slov nutně potřeboval. Pokračovali jsme přes Honeymoon Bay

do tábořiště Nixen Creek ukrytého v lese na březích jezera Cowichan. Úžasné tábořiště v náruči matky přírody! V Kanadě je plno tzv. campgrounds, campsites a restareas, které člověk může využívat buď zadarmo, nebo za poplatek většinou symbolického rázu v porovnání s jejich průměrným platem. Na oplátku za to může využívat vybraný plac na zaparkování, ohniště, často připravené dříví, suché toalety, někdy možnost doplnění pitné vody a ohřátí se v centrálním altánu s kamínky. Poplatek se platí správci či pomocí vhození peněz v obálce do připravené schránky. V Kanadě důvěra v poctivost lidí existuje.

Informační tabule v kempu Nixen Creek

Rozhodli jsme se v Nixen Creeku zůstat, protože nás prostředí zcela pohltilo. Vybrali jsme si jedno z desítek rozesetých

míst, která nabízela dostatek prostoru a soukromí pro každého a byla vybavena dřevěným stolem s lavicemi a ohništěm. Neodradilo nás zaplacených 15 dolarů správci, přestože jsme ještě nevydělávali v místní měně, a už vůbec ne cedulka na nástěnce s nápisem „Caution bear in area“ (Pozor, v oblasti je medvěd). Vychutnávali jsme si atmosféru plnými doušky. Prošli jsme se podél jezera, Daniel opět pokoušel rybářskou štěstěnu, když jsem dopisovala deník. Nebylo mu zatím přáno. Rozbil si akorát sandály a skončil s podrápanýma nohama ne od medvěda, ale od křoví při prodírání se u slepého ramene jezera. Večer rozdělal pořádný ohýnek, abychom viděli dobře na průvodce a mapu. Plánovali jsme další zastávky na naší cestě.

Ráno nám zpříjemnili milí sousedé šálkem skvělé kávy, už vůně nám vykouzlila úsměv na rtech a vypitý šálek pak radost

Ideální místo v polodivokém kanadském kempu

v duši. Po snídani jsem se pustila do protahování těla a Daniel do zkoumání různorodých funkcí naší nové zrcadlovky značky NIKON D5100, pořízené kvůli naší cestě za oceán. Opustili jsme poklidné místo po štěrkové silnici, tzv. gravel. Chtěli jsme na pobřeží do Bamfieldu, ale cesta byla v úděsném stavu a neskutečně prašná. Stočili jsme se na křižovatce na Port Alberni, město dřevorubců, před kterým naštěstí začínala konečně asfaltka. Po dlouhé a hlavně náročné jízdě jsme si za odměnu u stánku objednali vytoužené „fish and chips“, nezdravou lahůdku, smaženou rybu s hranolkami a tatarkou. Posilnění jsme frčeli po silnici Highway 4 směr Ucluelet, což v překladu znamená bezpečný přístav. V protisměru na nás najednou blikal řidič a hle, u krajnice si to šinul medvěd a nechal se bez ofuků vyfotit. Konečně jsme viděli našeho prvního medvěda v Kanadě!

Náš první medvěd

Upíchli jsme se u jezera Kennedy a užili si koupání v malém potůčku, sice v závětří, ale voda byla ledová tak, že jsem při mytí vlasů měla pocit, že se mi scvrkla kůže na hlavě a ještě do ní bodá tisíce jehliček. Daniel zatím opláchnul Pontíka od prachu. Ráno jsme odtud vyjeli do národního parku Pacific Rim National Park. První dvě informační centra byla zavřená a v automatu nebylo možné koupit roční permanentku pro vstup do národních parků. Než jsme se vrátili z malé obhlídky okolí, měli jsme za stěračem pokutu. Neváhali jsme a našli jsme budovu správy parku. Vše jsme vysvětlili a koupili jsme si roční vstupenky do národních parků Kanady za 67,7 dolaru za osobu a na oplátku nám stornovali pokutu, jupí! Problém byl vyřešený a park nabízející deštné lesy i nádherné pláže na nás čekal.

Obešli jsme si Shorepine Bog Trail po rašeliništích, procházeli jsme se po plážích jako South Beach, Wickaninnish Beach a Long Beach, sbírali jsme kamínky, hledali mušle, máčeli jsme si nohy ve vodách oceánu a v zátoce Schooner Cove jsme pozorovali majestátního orla bělohlavého. Dojeli jsme až do ráje surfařů do Tofina a tím jsme projeli celý Pacifik Rim NP (National Park = národní park), který se rozkládá mezi Uclueletem a Tofinem. Odtud zpět přes Port Alberni s přenocováním u dalšího hezkého jezera – Cameron Lake –, ve kterém jsme si zvládli i pořádně zaplavat. Ráno jsme se napojili na dálnici číslo 19 a svištěli do kanadského hlavního města lososů, a tedy meky rybářů, do Campbell River. Ve městě jsme potřebovali sehnat kartuše do našeho vařiče, jenž byl součástí kempinkové výbavy auta. V obchodě měli dokonce na výběr potřebný typ. Při pohledu na cenu originálních lahví jsme raději vzali podstatně levnější bezejmenné, které nakonec překvapily svou výdrží. Každopádně jsme měli stále v záloze náš starý dobrý benzínový vařič. Opět jsme nevynechali íčko, protože většina turistických center nabízí

Pobřeží v Tofinu láká především surfaře

plno materiálů a map zdarma a volně přístupný internet a to člověk na cestách opravdu ocení.

Z dálnice byla jasná odbočka na silnici č. 28 směr Gold River kolem velkých jezer Campbell a Upper Campbell Lake do parku Strathcona Provincial Park, do jedné z nejstarších chráněných oblastí v Britské Kolumbii. Park je mimo hlavní zájem turistů, přestože nabízí řadu zajímavých tras. Danielova klíční kost o sobě dávala vědět den ode dne méně často a naše těla volala po pořádném pohybu. Procházky k vodopádům Lady a Lupin Falls rozhodně nestačily. Nejprve jsme šli na Elk River Trail, vlnitou cestou dlouhou 11 kilometrů jedním směrem a vedoucí po většinu času deštným lesem. Při závěrečném stoupání se nám

začaly ukazovat vrcholky všudypřítomných hor stále pocukrovaných zbytky sněhu ze zimy, až se před námi konečně odkrylo ledovcové jezero Landslide Lake obklopené hradbou hor. Na břehu jezera jsme se nasvačili a v jeho vodách svlažili uťapkané nožičky. Zpět to šlo rychleji. Po delší době náročnější pochod jsme i přes relaxační lázeň v jezeře pocítili na celém těle, především v nohách, a proto jsme chtěli druhý den rozhýbat namožené svaly na Crest Mountain Trailu. Svižnější trasa nás dovedla k malému jezírku nad hranicí lesa s výhledy a my si ještě popošli kousek neznačenou cestou, spíš necestou, k mohylce na vrchol Mt. Crest 1554 m n. m., opět nikde nikdo. Sžívali jsme se pomalu a jistě s rozlehlostí kanadské krajiny a pocitem, že na nás za každým křovím může vybafnout medvěd. Ale turista je kámoš,

Zasněžené vrcholky v parku Strathcona Provincial Park

ne žrádlo, jak jsme se vzájemně ujišťovali. Po 10 kilometrech jsme byli u našeho Pontíka. Příjemně unavení jsme se osvěžili v jezeře, studená voda vždy probere! Později jsem se učila třpytkařit a Daniel ulovil večeři, dva chutné pstroužky.

Dalšího dne jsme poděkovali parku za skvělý čas a mířili zpět na hlavní tah, ale před Campbell River jsme si všimli Elk Falls Provincial Parku. Na chvíli jsme zastavili a přes visutý most jsme se šli podívat na vodopády, podle nichž se park jmenuje. Přes Campbell River jsme se napojili na dálnici směr Port McNeill. Před cílem jsme si udělali malou odbočku do vesničky Telegraph Cove. Vesnice je celá vybudovaná na kůlech, a přestože působí jako konec světa, jezdí sem milovníci velryb a kosatek za jejich pozorováním.

Port McNeill je pozůstatkem Evropanů ze severu. Městečko bylo založeno roku 1901 finskými horníky, kteří pracovali ve zdejších uhelných dolech. My jsme chtěli využít trajekt, který odtud jezdí na ostrůvek Cormorant Island. Auto jsme nechali v přístavu na parkovišti za 5 dolarů na celý den a koupili si dva lístky zahrnující i zpáteční cestu celkem za 23,90 dolaru. Plavba trvala zhruba tři čtvrtě hodiny, než jsme vystoupili v Alert Bay, důvodu našeho výletu. Indiánská vesnice plná dřevěných domků a na každém kroku nějaký vyřezávaný skvost. Evidentně jsme nezachytili hlavní sezonu, protože informační centrum i kulturní středisko U'Mista kmene kwakiutl byla zavřená, ale na druhou stranu jsme měli možnost pocítit poklidnou atmosféru bez turistů. Prošli jsme kolem hřbitova původních obyvatel s totemy a obdivovali jsme nejvyšší totem světa. Jeden průvodce tvrdil, že měří 73 metrů, a jiný zase 53 metrů, což nám přišlo reálnější, ale i tak byl na něj fascinující pohled. Nad hlavami nám kromě všudypřítomných havranů kroužili i orli bělohlaví a v dáli na hladině se nám ukázala hřbetní ploutev kosatky.